

Lorena Peculea

**Teoria și metodologia instruirii
Teoria și metodologia evaluării**

**Repere teoretice, metodologice și aplicative
pentru formarea viitorilor profesori**

Lorena Peculea

Teoria și metodologia instruirii

Teoria și metodologia evaluării

**Repere teoretice, metodologice și aplicative pentru
formarea viitorilor profesori**

Editura Risoprint

Cluj-Napoca

2020

Toate drepturile rezervate autorului & Editurii Risoprint

*Editura RISOPRINT este recunoscută de C.N.C.S.
(Consiliul Național al Cercetării Științifice).
www.risoprint.ro   www.cncs-uefiscdi.ro*

Opiniile exprimate în această carte aparțin autorului și nu reprezintă punctul de vedere al Editurii Risoprint. Autorul își asumă întreaga responsabilitate pentru forma și conținutul cărții și se obligă să respecte toate legile privind drepturile de autor.

Toate drepturile rezervate. Tipărit în România. Nicio parte din această lucrare nu poate fi reprodusă sub nicio formă, prin niciun mijloc mecanic sau electronic, sau stocată într-o bază de date fără acordul prealabil, în scris, al autorilor.

All rights reserved. Printed in Romania. No part of this publication may be reproduced or distributed in any form or by any means, or stored in a data base or retrieval system, without the prior written permission of the author.

ISBN 978-973-53-2532-9

**Teoria și metodologia instruirii.
Teoria și metodologia evaluării.
Repere teoretice, metodologice și
aplicative pentru formarea viitorilor profesori**

Autor:

Lorena Peculea

Director editură: GHEORGHE POP

Referenți științifici:

Conf. univ. dr. **Monica Maier**,
Universitatea Tehnică din Cluj-Napoca

Lect. univ. dr. **Alina Boja**,
Universitatea Tehnică din Cluj-Napoca

CUPRINS

Prefață	5
----------------------	---

PARTEA I TEORIA ȘI METODOLOGIA INSTRUIRII

TEMA 1

Didactica – știință pedagogică fundamentală. Analiză comparativă: didactica tradițională și didactica modernă. Direcții de acțiune și cercetare în didactica modernă	7
--	---

TEMA 2

Procesul de învățământ în abordare sistemică și interacțională. Variabilele procesului de învățământ	25
--	----

TEMA 3

Procesul de învățământ – mod particular de comunicare interumană. Surse de distorsiune în comunicarea educațională și prevenirea lor	52
--	----

TEMA 4

Principiile didactice fundamentale. Analiză comparativă: principiile didacticii clasice – principiile didacticii moderne	72
--	----

TEMA 5

Obiectivele procesului de învățământ. Operaționalizarea obiectivelor educaționale. Conținuturile învățământului ca instrumente de formare a competențelor – aplicații practice	90
--	----

TEMA 6

Metodologia didactică activizantă. Ilustrarea utilizării metodelor didactice activizante – aplicații practice la disciplina de specialitate	112
---	-----

TEMA 7

Mijloacele de instruire. Utilizarea computerului în instruire și autoinstruire – aplicații practice. Forme de organizare a activității elevilor	140
---	-----

TEMA 8

Lecția – unitate didactică fundamentală în organizarea procesului instructiv-educativ.
Alternative educaționale 160

TEMA 9

Proiectarea didactică la nivel micropedagogic. Documentele de proiectare didactică.
Aplicații 185

PARTEA A II-A TEORIA ȘI METODOLOGIA EVALUĂRII

TEMA 1

Analiza relației predare-învățare-evaluare. Structura procesului evaluativ la nivel micro.
Modalități de dezvoltare a capacității de autoevaluare a elevilor 208

TEMA 2

Funcțiile și formele evaluării didactice. Indicatori de performanță și ipostaze ale
rezultatelor școlare ale elevilor 224

TEMA 3

Metode, tehnici și instrumente de evaluare. Testul docimologic 245

TEMA 4

Itemii pedagogici: itemii obiectivi, semiobiectivi și subiectivi – aplicații la disciplina de
specialitate 268

TEMA 5

Notarea. Surse de eroare în evaluare. Analiza comparativă a orientărilor contemporane în
docimologia didactică 281

Bibliografie generală 298

PREFAȚĂ

Activizarea studenților în procesul de formare psihopedagogică are la bază conștientizarea scopurilor instruirii, natura intereselor și a aptitudinilor, dar depinde în mare măsură și de modul în care sunt direcționați pe traseul înțelegerii și aplicării conținuturilor de specialitate. Posibilitățile reale de antrenare în activitatea de învățare sunt neuniform distribuite pe parcursul anilor de studiu, ceea ce impune respectarea unor exigențe ale activizării. Privind din această perspectivă, angajarea studenților în instruire/ autoinstruire este greu de realizat fără un suport teoretic adecvat și fără delimitarea clară a unor scopuri și obiective specifice. Se știe că un suport teoretic adaptat poate constitui forța dinamizatoare care determină calitatea învățării. Pe de altă parte, medierea sensului este extrem de importantă în orice activitate de învățare, iar autoarea cărții de față asigură realizarea acestui principiu prin comunicarea obiectivelor specifice fiecărei teme supuse reflecției, la care cititorul trebuie să se raporteze.

Considerăm că această carte oferă spre lectură un text cu care studenții, viitori profesori, să poată în mod real interacționa în vederea înțelegerii și interpretării conceptelor din sfera didacticii generale. Prin structură și conținut ea oferă nouă teme specifice Teoriei instruirii și cinci teme specifice Teoriei evaluării, oferind cititorilor sensul și semnificația conexiunilor dintre componentele procesului de învățământ. Demersul teoretic-aplicativ alocat fiecărei teme din cuprins începe cu stabilirea obiectivelor și se încheie cu aplicații și teme de reflecție pentru cititor, construind în mintea acestuia schemele cognitive care vor da sens experienței la catedră.

Caracterul științific al conținutului, validat de calitatea și consistența bibliografiei de specialitate, pune în lumină demersul didactic pe care cititorul îl poate înțelege cu ușurință. În acest context, putem constata că autoarea valorifică teorii, modele și idei

elaborate de autori consacrați în domeniu, facilitând construcția mintală a unui algoritm necesar practicii pedagogice. Sunt prezentate teorii importante cu privire la comunicarea didactică, principiile didactice, modele de proiectare, orientări moderne în teoria evaluării etc. Îi sfătuim pe cei care vor parcurge această carte să urmeze logica temelor expuse, să reflecteze asupra conținuturilor și să se autoevalueze după fiecare temă, răspunzând la întrebările formulate de autoare, pentru a încheia cu succes demersul unei învățări eficiente. Se cuvine să apreciem în acest context originalitatea și calitatea numeroaselor aplicații și teme de reflecție precum și a întrebărilor de autoevaluare propuse de autoare.

Nu în ultimul rând, considerăm că această carte oferă repere importante nu doar studenților înscriși la modulul pedagogic, ci și profesorilor debutanți, având în vedere tematicile specifice examenelor de definitivat și gradul didactic II, asemănătoare cu cele din volumul de față.

Urăm tuturor cititorilor acestei cărți o lectură plăcută și motivantă, cu deschidere înspre secretele teoriei instruirii și evaluării și cu un real interes pentru cariera didactică!

Baia Mare, august, 2020

Conf. dr. Monica Maier

PARTEA I

TEORIA ȘI METODOLOGIA INSTRUIRII

TEMA 1

DIDACTICA – ȘTIINȚĂ PEDAGOGICĂ FUNDAMENTALĂ. ANALIZĂ COMPARATIVĂ: DIDACTICA TRADIȚIONALĂ ȘI DIDACTICA MODERNĂ. DIRECȚII DE ACȚIUNE ȘI CERCETARE ÎN DIDACTICA MODERNĂ

Obiective vizate:

- să definească operațional conceptele: didactică, didactică generală, didactică școlară, didactici speciale, didactica clasică, didactica modernă;
- să descrie obiectul de studiu al didacticii, câmpul de acțiune al acesteia și principalele sale ramuri;
- să analizeze comparativ didactica clasică/tradițională și didactica modernă/actuală;
- să explice funcțiile didacticii (funcția teoretică, funcția reflexivă, funcția practică), arătând relațiile de interdependență dintre ele;
- să descrie raporturile dintre didactica generală și didacticile speciale;
- să explice direcțiile de acțiune și cercetare ale didacticii contemporane.

Termeni și sintagme-cheie: didactică, didactică generală, didactică școlară, didactici speciale/ale specialităților, didactica clasică, didactica modernă.

Cadru teoretic:

Din punct de vedere etimologic, termenul „**didactică**” își are originea în limba greacă, în familia de cuvinte:

- ✓ „didaskein” = a învăța
- ✓ „didaktikos” = instrucție, instruire
- ✓ „didasko” = învățare, învățământ
- ✓ „didaktike” = arta învățării

Conceptul de didactică a fost introdus în circulație de către pedagogul ceh **Jan Amos Comenius** (1592-1670), prin lucrarea sa **Didactica Magna** (publicată în 1657 în lb. latină). El este considerat creatorul primului mare sistem de educație, realizând o deschidere pentru noi concepții educative și conferind secolului al XVII-lea denumirea de „secolul didacticii”.

Având semnificația inițială de artă a predării, didactica era asimilată cu „arta de a învăța pe toți toate” (J.A. Comenius, *Didactica Magna*, 1657). J. A. Comenius a adus contribuții remarcabile la constituirea și dezvoltarea didacticii, opera sa fundamentală cuprinzând teoria sa pedagogică și întregul său sistem de educație, ce își păstrează actualitatea și în prezent: organizarea elevilor în grupuri de 25-30 de elevi, numite clase, relativ omogene ca vârstă și nivel de pregătire; conținutul învățământului organizat pe discipline distincte, cu programe proprii eşalonate pe ani de studii prin planurile de învățământ; programul școlar organizat pe ani școlari, săptămână școlară, zi școlară, orar școlar; trecerea elevilor dintr-un an de studiu în altul realizat prin promovare pe baza rezultatelor școlare; procesul de instruire realizat prin lecții și alte tipuri de activități; alegerea metodei de lucru adecvate; predarea „prin exemple, prin precepte, prin aplicație sau imitație” (Comenius, J.A., 1970); realizarea unui învățământ treptat, gradat; elaborarea și susținerea unor principii didactice; caracterul sistematic al instrucției etc. Dintre recomandările pedagogice formulate de Comenius amintim (Ionescu, M. în M. Ionescu, M. Bocoș (coord.), 2009, p. 21): trecerea progresivă de la concret la abstract, de la particular la general, de la ușor la greu, de la cunoscut la mai puțin cunoscut, de la

apropiat la îndepărtat, întreaga investigare a naturii făcându-se prin observație practică sau intuiție, aceasta din urmă fiind considerată regula de aur a instrucției; utilizarea următoarelor metode de instruire: exercițiul, explicația, exemplul etc.; realizarea unui învățământ treptat, gradat și concentric, ceea ce presupunea elaborarea riguroasă de planuri și programe de învățământ; evidențierea rolului activizării prin exemplul virtuților morale; asigurarea caracterului sistematic al instrucției; susținerea unor principii didactice: pr. intuiției, pr. conformității educației cu natura, pr. accesibilității învățământului, pr. însușirii conștiente și active a cunoștințelor, pr. gradării învățământului.

Mai mulți pedagogi au continuat opera lui Comenius, construindu-și propriile concepții pedagogice și contribuind la dezvoltarea didacticii, printre aceștia: Johann Heinrich Pestalozzi, Stephan Ludwig Roth, Friedrich Adolph Wilhelm Diesterweg, Konstantin Dimitrievici Usinski, Johann Friedrich Herbart, Wilhelm August Lay, Georg Kerschensteiner, Adolphe Ferrière etc.

Astfel, **Johann Friedrich Herbart** (1776-1841) considera că educația nu este posibilă fără instrucție și a studiat procesul de asimilare a cunoștințelor, atât din perspectivă didactică (predarea), cât și din perspectivă psihologică (învățarea). Dacă la Comenius didactica era superpozabilă cu pedagogia, la ceilalți pedagogi considerațiile didactice erau incluse în problematica pedagogică. Herbart delimitează didactica de pedagogie și o consideră ca o parte a acesteia din urmă, poziție recunoscută și acceptată și în zilele noastre. Așadar, începând cu Herbart, didactica se cristalizează ca o teorie/disciplină cu un domeniu bine delimitat, fapt pentru care unii îl consideră pe Herbart *părintele didacticii*.

Didactica este o disciplină pedagogică fundamentală, înțeleasă ca teorie și practică a instruirii, care studiază (după Bocoș, M., Jucan, D., 2017):

- procesul de învățământ, conceput ca proces unitar de instrucție și educație, de informare și formare (deși didactica studiază în principal, procesul instrucției, ea nu poate eluda educația, aflată în relație de complementaritate cu instrucția);
- sistemul de învățământ, ca ansamblu al instituțiilor de instrucție și educație, în cadru formal sau nonformal;

- principiile activității didactice;
- curriculumul educațional și componentele sale: obiectivele educaționale, conținutul învățământului, strategiile didactice, strategiile de evaluare, timpul de instruire;
- relațiile educaționale;
- stilurile de activitate didactică etc.

Conceptul pedagogic de *instruire* (în unele variante instrucție): (lb. lat.) „instructio” = aranjare, amenajare, construire; (lb. lat.) „instruere” = a construi, a învăța pe cineva ceva. Astfel, „instruirea și autoinstruirea se referă la acțiunile conștiente ale individului de informare, de înzestrare, de dezvoltare a capacităților și intereselor de cunoaștere, de formare a concepțiilor, acțiuni desfășurate prin alții (în cazul instruirii) și prin sine (în cazul autoinstruirii)” (Ionescu, M., 2007, p. 81). Din perspectiva didacticii generale postmoderne, instruirea reprezintă „ansamblul de cunoștințe, informații, documentări, dobândite la școală sau prin mijloace proprii, în cadrul formal, dar și nonformal, prin acțiunea de comunicare (predare) și de învățare, perfectibilă în condiții de evaluare continuă, care permite luarea unor decizii de reinstruire, angajate în adăugarea de cunoștințe, de corectare, de perfecționare, de ajustare structurală etc.” (Cristea, S., 2017, p. 22-23).

Conceptul pedagogic de *educație/ educare*: (lb. lat.) „educatio” = creștere, hrănire, formare; „educio, - are” = a crește, a hrăni, a forma, iar „educio, -ere” = a scoate din (...), a ridica, a înălța. Ea constă în „acțiunea complexă de formare a elevilor, de dezvoltare a capacităților lor intelectuale, de cultivare a convingerilor morale, civice și estetice, ale acestora, de îmbogățire a trăirilor lor afective, de exersare a conduitei moral-civice [...]” (Ionescu, M., 2007, p. 81).

În prezent se consideră că separarea instrucției de educație este rigidă și artificială, procesul de învățământ fiind în același timp instrucție și educație, informare și formare. Cu alte cuvinte, educarea nu se poate realiza fără instruire, iar instruirea nu rămâne fără consecințe educative.

Pornind de la precizarea că sfera conceptului de didactică este mai cuprinzătoare decât instruirea școlară (include și autoinstruirea, educația și autoeducația), M. Ionescu

delimitează **obiectul de studiu al didacticii moderne** (M. Ionescu, M. Bocoș (coord.), 2009, p. 31):

- ✓ procesul de instruire/ autoinstruire (și educare/ autoeducare) desfășurat în cadre formale – în instituții de învățământ;
- ✓ procesul de instruire/ autoinstruire (și educare/ autoeducare) desfășurat în cadre neformale – în alte instituții decât cele de învățământ;
- ✓ instruirea (și formarea) continuă a adulților.

Așadar, *didactica generală poate fi considerată, atât teorie, cât și practică a instruirii și autoinstruirii (precum și educația și autoeducația) în contexte formale, nonformale și informale, la orice vârstă.*

Etaplele în procesul fundamentării didacticii ca știință sunt (Cristea, S., 2019b):

- **Etapa tradițională** de tip magistrocentrist (sec. XVII-XIX) – accentul prioritar se pune pe activitatea de predare; sursa principală a cunoașterii este percepția; dirijarea autoritară a învățării; J.A. Comenius – lucrarea „Didactica Magna” = „arta universală de a învăța pe toți” tot ceea ce este important pentru formarea omului; centrarea instruirii pe acțiunea profesorului de predare unilaterală, dirijistă, autoritară.
- **Etapa didacticii moderne** de tip psihocentrist sau sociocentrist (sf. sec. XIX- prima jumătate a sec. XX) – accent pe activitatea de predare-învățare; sursa principală a cunoașterii este acțiunea determinată psihologic (curentul psihocentrist) și social (curentul sociocentrist); dirijarea psihologică socială a învățării. Problematika instruirii este abordată:
  - Din perspectivă *psihologică*: aplicarea metodologiei de cercetare specifice psihologiei experimentale la nivelul didacticii (Meumann, Lay, Binet), promovarea unui model de proiectare a lecției bazat pe cele patru trepte formale (Herbart) argumentate psihologic, promovarea mai multor modele de instruire, în raport cu trebuințele funcționale ale elevului, de centrele lui de interes (Montessori, Claparede, Decroly), promovarea unor teorii psihologice ale învățării (de la behaviorism la constructivism), care

descriu fenomenele psihologice implicate în învățare; centrarea instruirii pe resursele psihologice pozitive ale copilului.

- Din perspectivă **sociologică**: inițierea unei didactici a activității practice, prin principiul învățării prin acțiune, „learning by doing” (Dewey) în context social, în condițiile în care școala este viața însăși, „adică o societate în miniatură” (I. Gh. Stanciu, 1991); centrarea instruirii pe cerințele societății, valorificate prin socializarea tinerei generații (Durkheim), realizată în diferite variante, prin colectiv (Makarenko), în condiții de producție (Freinet) etc.
- **Etapa postmodernă** de tip curricular (a doua jumătate a sec. XX) – pune accentul pe raportul predare-învățare-evaluare; sursa principală a cunoașterii este acțiunea determinată psihosocial interiorizată deplin prin strategii adecvate (curentul tehnocentrist); autodirijarea psihosocială a învățării; activitatea de instruire proiectată și realizată în contextul procesului de învățământ are loc la nivel spațial (prin disciplinele de învățământ proiectate curricular în cadrul planului de învățământ) și temporal (pe trepte și ani de învățământ); centrarea instruirii pe obiectivele operaționale ale lecției, definite în termeni de sarcini concrete, observabile și măsurabile: instruirea programată (Skinner), instruirea deplină (Caroll, Bloom), pedagogia prin obiective (Mager).

Didactica clasică a avut ca obiect de studiu esența procesului de învățământ, cu componentele, scopul și sarcinile sale.

Didactica modernă actuală încorporează întreaga sferă de cuprindere a didacticii clasice și își extinde conținutul prin: studierea influențelor educative nonformale și chiar a celor informale, valorizarea elementelor care asigură autoinstruirea (și autoeducația), studierea problematicii instrucției (și educației) pentru toate segmentele de vârstă.

Caracteristici ale didacticii clasice	Caracteristici ale didacticii moderne
<ul style="list-style-type: none"> Educația este centrată pe profesor și pe predare; 	<ul style="list-style-type: none"> Educația este centrată pe elevi/ adulți și pe procesul învățării;
<ul style="list-style-type: none"> Accentul cade pe conținut, pe informații, pe latura informativă a învățării, pe transmiterea de cunoștințe gata elaborate/prelucrate; 	<ul style="list-style-type: none"> Accentul cade pe „a învăța să înveți”, pe accesul la informații, pe latura formativă a învățării, pe formarea competențelor, pe libera manifestare a personalității celor care se instruiesc, pe dezvoltarea imaginației și a creativității acestora;
<ul style="list-style-type: none"> Elevul este privit ca receptor pasiv de informații furnizate de profesor; 	<ul style="list-style-type: none"> Elevul este privit ca participant activ al educației, cunoașterii și acțiunii; dobândește noul prin efort propriu;
<ul style="list-style-type: none"> Învățarea pune accent pe memorare și reproducere; 	<ul style="list-style-type: none"> Învățarea pune accent pe gândirea critică, rezolvarea de probleme;
<ul style="list-style-type: none"> Profesorul este mai mult un transmițător de cunoștințe; 	<ul style="list-style-type: none"> Profesorul are rol de organizator, de îndrumător, animator, facilitator al învățării;
<ul style="list-style-type: none"> Predarea înseamnă a spune, a dicta, a cere reproducerea verbală a celor spuse; 	<ul style="list-style-type: none"> Predarea înseamnă organizarea de situații de învățare și experiențe de învățare trăite de elevi;
<ul style="list-style-type: none"> Relația didactică este alcătuită din 3 poli între care se stabilesc interacțiuni: profesor-elev-conținuturi; 	<ul style="list-style-type: none"> Relația didactică este formată din 4 poli: profesor-elev-colegi-conținuturi;
<ul style="list-style-type: none"> Ritm uniform de învățare; 	<ul style="list-style-type: none"> Ritmuri și stiluri de învățare diferite;
<ul style="list-style-type: none"> Activități școlare pe clase, grupuri mari; 	<ul style="list-style-type: none"> Activități școlare individualizate;
<ul style="list-style-type: none"> Educația de segregare, pe nivele de performanțe școlare; 	<ul style="list-style-type: none"> Educație incluzivă, integrată;
<ul style="list-style-type: none"> Sunt încurajate individualismul și competiția între elevi; 	<ul style="list-style-type: none"> Sunt încurajate interacțiunile psihosociale, colaborarea și cooperarea;
<ul style="list-style-type: none"> Relații autoritare profesor-elevi; 	<ul style="list-style-type: none"> Relații democratice profesor-elevi;
<ul style="list-style-type: none"> Evaluarea practică este finală, sumativă; 	<ul style="list-style-type: none"> Evaluarea practică este continuă, formativă și formatoare;
<ul style="list-style-type: none"> Preocupare față de norme; 	<ul style="list-style-type: none"> Preocupare față de performanțele individului raportate la potențialul propriu;
<ul style="list-style-type: none"> Programe analitice obligatorii, rigide, manualul unic; 	<ul style="list-style-type: none"> Programe analitice flexibile; manuale alternative;
<ul style="list-style-type: none"> Accentul în cunoaștere este pus pe cunoștințe teoretice, declarative; 	<ul style="list-style-type: none"> Completarea cunoașterii teoretice și abstracte cu practica, experiența, accent pe cunoștințele procedurale și strategice, dar și pe cele declarative;
<ul style="list-style-type: none"> Se învață pentru prezent (învățare de menținere). 	<ul style="list-style-type: none"> Se învață pentru viitor (învățare inovatoare).

Didactica clasică și didactica modernă – analiză comparativă

Didactica postmodernă – tendința actuală este aceea de a abandona concepția potrivit căreia școala este transmițătoare de cunoștințe, de cultură, de valori și de a o promova pe aceea potrivit căreia școala este un mediu de formare a competențelor, necesare integrării rapide și eficiente a absolventului în piața muncii (Albu, G., 2009).

Funcțiile didacticii generale aflate în interdependență sunt (după Bocoș, M., Jucan, D., 2017):

- funcția teoretică/ de cunoaștere/ epistemologică;
- funcția reflexivă;
- funcția practică/ utilitară/ pragmatică.

Didactica școlară ca ramură a didacticii generale are ca **obiect de studiu:**

- a. *procesul de învățământ în ansamblul său și pe toate treptele de școlaritate, pe toate ciclurile curriculare și pe tipuri de școli (didactică școlară generală);*
- b. *procesul de învățământ din perspectiva pedagogică a predării și învățării diferitelor obiecte de învățământ (didacticile specialităților/ didactici speciale, fiecare obiect de învățământ are deci didactica sa).*

Caracteristici ale didacticii școlare: general, teoretic și practic, reflexiv, normativ-prescriptiv.

Didactica școlară poate fi definită ca acea ramură a științelor educației care studiază și fundamentează științific, analiza, proiectarea, desfășurarea și evaluarea predării și învățării ca proces de instruire/ autoinstruire și educare/ autoeducare în școală.